

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 3111/18
13.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Ђурице, председника већа, судије Слободанке Виденовић и судије Јасминке Обућине, чланова већа, у правној ствари тужиоца Друштво са ограниченом одговорношћу за грађевинарство, трговину и услуге „АРХИТЕКТОН“ – у стечају, из Новог Сада, ул. Петра Драпшина бр. 22, кога заступа пуномоћник Андраш Молнар, адвокат из Новог Сада, против туженог АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Милош Бугарски, адвокат из Новог Сада, ради исплате, вредност предмета спора 308.000,00 евра, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 836/2016 од 26.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и делимично се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П 836/2016 од 26.01.2018. године у ставовима 2. и 3. изреке.

II УКИДА СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду П 836/2016 од 26.01.2018. године у ставовима 1. и 4. изреке, па се предмет у том делу ВРАЋА првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 836/2016 од 26.01.2018. године у ставу првом изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је наложено туженом да тужиоцу плати износ од 154.000,00 евра са припадајућом каматом за период од 02.04.2009. године до 24.12.2012. године по есконтној стопи Европске централне банке, а од 25.12.2012. године до исплате у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа од 154.000,00 евра са припадајућом каматом за период од 02.04.2009. године до 24.12.2012. године по есконтној стопи Европске централне банке, а од 25.12.2012. године до исплате у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена па до траженог износа од 308.000,00 евра. Ставом трећим изреке одбијен је приговор пресуђене ствари. Ставом четвртим изреке наложено је туженом да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 240.750,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од извршности пресуде до исплате.

Благовременом жалбом тужилац побија првостепену пресуду у ставу 2. изреке због погрешне примене материјалног права па предлаже да Привредни апелациони суд у том делу првостепену пресуду преиначи, усвоји тужбени захтев и обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужени побија првостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У образложењу жалбе наводи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, а посебно наводи и да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Насупрот жалбеним наводима туженог у поступку доношења првостепене пресуде није било битне повреде одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, нити других битних повреда из одредбе члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Тужени сматра да је учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, јер износ који тужилац потражује тужбеним захтевом туженом није исплатио тужилац, већ привредно друштво ДОО „Јанковић ентеријер“ и физичко лице директор тужиоца, да наведено потраживање није уступљено тужиоцу, нити да се ради о солидарној облигацији, па да тужилац није имао правни основ да потражује од туженог 127.000,00 евра. Тужени суштински тим жалбеним наводима оспорава активну легитимацију тужиоца. Активна легитимација подразумева да је странка учесник материјалноправног односа из кога је проистекао тужбени захтев. Приговор недостатка активне легитимације је материјалноправни приговор, па када је основан суд одбија тужбени захтев. Када парнична странка није активно легитимисана, то значи да не може успети у спору, а не и како то неосновано тврди тужени, да је као тужилац учествовало лице које не може да буде странка у поступку, јер странка у поступку сагласно члану 74. Закона о парничном поступку може да буде свако физичко и правно лице.

По спроведеном доказном поступку у коме је извео доказе читањем писмених исправа у списима предмета, саслушањем сведока ББ, саслушањем туженог АА, у својству парничне странке, првостепени суд је утврдио да су тужилац, привредна друштва „Ентеријер Јанковић“ д.о.о. и „КМ Монт“ д.о.о. с једне стране у својству купаца са туженим с друге стране у својству продавца, закључили дана ... године Уговор о продаји предметне непокретности (парцеле број ...-њива село, површине 01ха 69а и 07м2, уписане у ЛН ..., К.О. ...) и Анексе наведеног уговора од ... године и године. У тренутку закључења уговора тужени није био у регистрима непокретности које води РГЗ укњижен као власник предметне непокретности, што је и констатовано у члану 2. овог уговора. У члану 3. уговора је опредељена цена у износу од 12,23 евра по метру квадратном према „горњем“ курсу Народне банке Србије на дан исплате, па је одређен рок за исплату купопродајне цене до године.

Анексом уговора од године уговорне стране су измениле члан 3. уговора одређујући купопродајну цену на износ од 20,00 евра по метру квадратном у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. У истом члану је одређено да тужени у својству продавца потврђује да је за предметну непокретност на име капаре примио од купаца износ од 154.000,00 евра, те да је

установљена обавеза купаца да остатак уговорене цене, у коју ће се урачунати дати износ на име капаре исплате у року од 8 дана од уписа продавца као власника непокретности код службе за катастар непокретности, без терета, односно у року од 8 дана од дана обавештавања купаца од стране продавца о упису. Истим чланом анекса обавезан је продавац да изврши укњижбу права својине и брисање свих терета на предметној парцели најкасније до 01.04.2009. године, па је предвиђено да ће се уговор сматрати раскинутим уколико продавац не испуни наведену обавезу и да ће имати обавезу враћања удвојене капаре у смислу члана 80. Закона о облигационим односима.

Другим Анексом од 19.01.2009. године у члану 2. уговорне стране сагласно констатују да „Ентеријер Јанковић“ д.о.о. и „КМ Монт“ д.о.о. раскидају поменути уговор у погледу предметне непокретности, а да као купац у целости остаје тужилац. У члану 3. анекса одређено је да привредном друштву „Ентеријер Јанковић“ д.о.о. и „КМ Монт“ раскидом наведених уговора престају сва права и обавезе, а тужилац преузима све обавезе из основног уговора и првог анекса, купује предметну непокретност (парцелу број ...-њива село, уписана у ЛН ... К.О. ...) у целости и обавезује се да туженом (продавцу) исплати преостали део уговорене купопродајне цене у складу са одредбама првог анекса. Чланом 4. одређено је да продавац, након раскида уговора од стране наведених купаца изјављује да према поменутиим привредним друштвима нема никаквих потраживања. Привредна друштва такође изјављују да немају никаквих потраживања према продавцу, те заједнички констатују да ће тужилац преузети сва права и обавезе која су констатована у основном анексу и првом уговору.

Оценом писаних доказа првостепени суд је утврдио да је тужени дана 14.01.2009. године поднео захтев за провођење промене број 952-02-415/2009Ц ради уписа права својине по уговору Ов. ..., а Решењем Службе за катастар непокретности од 24.03.2011. године у ЛН ... К.О. ..., дозвољен је упис права својине на предметној непокретности у корист туженог. Истим решењем је одбијен захтев за брисање забележбе решења о извршењу на основу решења пословни број И 3888/07 од 21.12.2007. године. Тужилац, привредно друштво „Ентеријер Јанковић“ д.о.о. и „КМ Монт“ д.о.о., закључили су дана 20.12.2008. године споразум којим су регулисали међусобне односе у вези са куповином земљишта према уговору од 23.09.2008. године којим је утврђено да ће предметна непокретност бити предмет поновне измене уговора тако што ће се као купац означити једино тужилац, а да ће наведена привредна друштва бити изузета из поменутог уговора под условима који су одређени у споразуму. Чланом 2. споразума обавезан је ББ да дозволи и призна да се износ од 162.700,00 евра колико је „Ентеријер Јанковић“ исплатио на име купопродајне цене поменуте парцеле, урачуна као плаћена купопродајна цене у новом уговору поводом других непокретности, као и да се на исти начин поступи са „КМ Монт“, односно да се примени исти принцип урачунавања плаћеног дела купопродајне цене.

Оценом писаних доказа у списима предмета, исказа саслушаног сведока ББ, првостепени суд је утврдио да је туженом „на руке“ плаћен износ од 50.000,00 евра од стране ББ, а да је износ од 127.700,00 евра туженом исплаћен у „ОТП Банци“. Првостепени суд образлаже да је у овом делу исказу сведока поклонио веру као исказу сагласном изводом из банке, који је приложен у списима предмета и исказу саслушано туженог, у делу у коме тужени наводи да је од сведока ББ пре потписивања уговора добио у готовом новцу износ од 50.000,00 евра, а да му је износ од 127.700,00 евра уплаћен на рачун у „ОТП Банци“ од стране привредног друштва „Ентеријер Јанковић“ д.о.о. Преостали део исказа туженог није посебно ценио образлажући да околности на које се преостали делови исказа односе нису релевантни за пресуђење у овој правној ствари. Исказ именованог сведока у делу у коме је истакао да уговори и анекси садрже праву вољу тужиоца и туженог суд није прихватио у делу који се односи на Анекс

уговора од 05.12.2008. године и то у делу у коме је уплаћени износ означен као капара будући да није у складу са осталим изведеним доказима којима се указује да је у питању погрешна представа наведене уплате.

Првостепени суд је полазећи од утврђеног чињеничног стања и правне природе капаре, извео закључак да парничне странке нису уговориле капару и да износ од 154.000,00 евра констатован у члану 2. Анекса од 05.12.2008. године, не представља износ који је дат на име капаре, већ део купопродајне цене, због чега сматра да тужилац нема право да у смислу члана 80. став 2. Закона о облигационим односима захтева удвојену капару. Зато је преко досуђеног износа од 154.000,00 евра одбио тужбени захтев, као у ставу другом изреке пресуде.

За такав закључак је дао разлоге да капара као стварно средство обезбеђења и извршења уговора је акцесорне природе, да прати судбину главног уговора и да зависи од главног уговора. Како се ради се о Уговору о промету непокретности за који је прописана писмена форма и овера потписа уговарача, у истој форми је морао бити уговорен и споразум о капари. Следи да уколико је заиста постојала намера уговарача да наведени износ од 154.000,00 евра представља капару и производи правно дејство капаре о томе био био сачињен посебан (споредни) уговор о капари који би био прописно састављен и оверен у тренутку закључења основног уговора од 23.09.2008. године, или би као посебна клаузула констатован већ у самом уговору од 23.09.2008. године, јер је капара изван износ новца или других заменљивих ствари који се даје ради обезбеђења извршења уговора пре закључења самог уговора или у моменту његовог закључења. Капара мора бити изричито предвиђена, и ако о капари није закључен посебан уговор или она није изричито предвиђена као посебна клаузула у уговору, новчани износ који купац исплати продавцу унапред, није капара, већ делимична исплата цене (авансно плаћање), без обзира што га је евентуално купац или продавац назвао капаром. Чињеница да је исплаћени износ од 154.000,00 евра констатован као капара, не мења правну природу ове исплате. Сматра да уговорне стране на тај начин суштински ретроактивно су покушале да наведеној уплати дају правно дејство капаре коју она од момента уплате није ни могла имати, јер није закључена у одговарајућој форми. Првостепени суд образлаже да у прилог томе да оваква исплата не представља капару, је и то да је уобичајено да капара приликом куповине некретности не прелази износ од 10% вредности, па уколико се прихвати навод туженог да је продајна цена по површини некретности које су уговорене требала да износи 330.000,00 евра, у том случају износ од 154.000,00 евра не представља износ капаре већ део продајне цене, погрешно представљен као капара. На тај начин „симулује“ се правно дејство капаре, па полазећи од наведеног и имајући у виду остале изведене доказе права воља уговорних страна у моменту када је исплата вршена није усмерена на то да наведени износ представља капару, већ део исплаћене купопродајне цене. То су разлози због којих је одбио тужбени захтев у делу захтева за враћање удвојене капаре и одлучио као у ставу другом изреке.

Одлучујући о тужбеном захтеву за исплату износа од 154.000,00 евра са припадајућом законском затезном каматом првостепени суд налази да је основан. За такав закључак је дао разлоге да се Анексом од 05.12.2008. године тужени у својству продавца обавезао да изврши укњижбу права својине на своје име и изврши брисање терета на предметној непокретности најкасније до 01.04.2009. године, а да уколико не испуни своју обавезу у року уговор се сматра раскинутим. Неиспуњењем обавезе у року, односно чињеницом да тужени није до наведеног рока испунио своју обавезу, јер није до истека тог рока био укњижен у служби за катастар непокретности као власник предметне парцеле, уговор је раскинут по самом закону у складу са чланом 125. став 1. Закона о облигационим односима. Сматра да тужилац као страна која је делимично

извршила своју обавезу исплате купопродајне цене, има право да захтева износ од 154.000,00 евра у смислу члана 132. став 2. Закона о облигационим односима, јер је уговор раскинут по сили закона.

Одлучујући о истакнутом приговору недостатка активне легитимације и тврдњи туженог да тужбом нису обухваћени сви учесници материјалноправног односа, те да се ради о нужном супарничарству, првостепени суд налази да су истакнути приговори неосновани. За такав закључак је дао разлоге да тужилац и привредна друштва („Ентеријер Јанковић“ д.о.о. и „КМ Монт“) нису нужни супарничари, да је по уговору закљученом 23.09.2008. године, након закључења другог анекса, као уговорна страна остао само тужилац, а да су преостали купци поменута привредна друштва раскинули уговор са продавцем, а сва права и обавезе из Уговора уступили тужиоцу. Чињеницу коју тужени истиче да је уплату износа од 127.700,00 евра на рачун туженог учинило привредно друштво „Ентеријер Јанковић“ д.о.о, оспоравајући тиме активну легитимацију тужиоца оценио је као неосноване. За такав закључак је дао разлоге да су се у тренутку исплате на страни купаца налазили тужилац и наведена друштва, па како уговором није опредељено који део цене пада на сваког од њих као купца, они су се према туженом, као продавцу налазили у позицији солидарних дужника исплате, па је тужени као продавац могао захтевати исплату од било ког купца, а било који од купаца је могао извршити обавезу исплате цене продавцу. Како ће купци између себе поделити терет сношења наведене обавезе за коју солидарно одговарају питање је њихових унутрашњих односа и није питање које се у било ком смислу тиче продавца, овде туженог.

Првостепени суд образлаже и да споразум између привредних друштава која су се налазила у позицији купца и овде тужиоца за туженог је значајан само за регулисање њихових међусобних односа исплате, а за самог туженог као продавца је од значаја чињеница да му је одговарајући део цене плаћен и изјава наведених привредних друштава дата у анексу да су привредна друштва раскинула уговор према њему и да немају никаквих потраживања. Констатација у споразуму да је „Ентеријер Јанковић“ д.о.о. уплатио износ од 162.700,00 евра на име купопродајне цене иако је на рачун туженог пренет само износ од 127.700,00 евра је без значаја, јер не стоји ни у каквој вези са оним што је са самим продавцем уговорено.

Привредни апелациони суд у свему прихвата становиште првостепеног суда да одредба члана 2. Анекса уговора од 05.12.2008. године, у делу у коме је констатовано да је тужени на име капаре за предметну непокретност примио од купаца износ од 154.000,00 евра, не представља уговарање капаре, нити да плаћени износ од 154.000,00 евра представља плаћену капару, већ да представља део купопродајне цене. За такав став првостепени суд је дао јасне, образложене, потпуне и довољне разлоге које у свему као правилне прихвата овај суд као другостепени. Насупрот жалбеним наводима тужиоца, првостепени суд је правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. Закона о парничном поступку утврдио чињенично стање и на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, када је извео закључак да та уговорна одредба суштински не представља уговарање капаре и констатацију да је плаћена капара, већ да је плаћен део купопродајне цене у износу од 154.000,00 евра. Зато су жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд погрешно применио материјално право неосновани. Првостепени суд је правилно полазећи од утврђеног чињеничног стања, које је утврдио савесном и брижљивом оценом доказа засебно и оценом доказа као целине, а полазећи од правне природе капаре, утврдио да наведена уговорна одредба нема правну природу капаре и правилно применио материјално право садржано у члану 99. Закона о облигационим односима и члана 80. став 2. Закона о облигационим односима. Тужилац нема право да захтева удвојену капару у смислу члана 80. став 2.

Закона о облигационим односима, јер капара није ни уговорена ни предата, о чему је првостепени суда дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд као другостепени. Зато је и без значаја жалбени навод тужиоца да се капара у смислу члана 80. став 4. могла смањити на захтев заинтересоване стране.

Правилно је првостепени суд одлучио и када је у ставу 3. изреке одбио приговор пресуђене ствари као неоснован. Пресуђена ствар у смислу члана 359. став 2. Закона о парничном поступку, подразумева да је правноснажно пресуђено између истих странака, поводом истог захтева проистеклог из истог животног догађаја. Правилно је првостепени суд нашао да је истакнути приговор неоснован, из разлога што између ове парнице и парнице П 106/2014 нема идентитета странака, јер се парница П 106/2014 водила између ББ (физичког лица) и овде туженог, а у парници П 1627/2013 није правноснажно пресуђено, већ је констатовано да се тужба сматра повученом. Таква одлука је процесног карактера, па не представља пресуђену ствар, обзиром да пресуђена ствар подразумева да је између парничних странака поводом истог захтева проистеклог из истог животног догађаја правноснажно пресуђено, што није учињено доношењем решења којим се тужба сматра повученом. Повучена тужба према члану 202. став 2. Закона о парничном поступку се сматра као да није поднета и може се поново поднети. За разлику од тога када је ствар правноснажно пресуђена, тужба се одбацује у смислу члана 294. став 1. тач. 4. Закона о парничном поступку.

Зато је одлука првостепеног суда у овом делу потврђена у смислу члана 390. Закона о облигационим односима, као у ставу првом изреке ове одлуке.

Међутим, основано се жалбом туженог указује да је првостепена пресуда у ставу 1. изреке захваћена битном повредом одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку будући да су изостали потпуни разлози првостепеног суда, а да су дати разлози за сада противречни стању у списима предмета, због чега се одлука о висини тужбеног захтева у делу којим је усвојен тужбени захтев, за сада није могла прихватити.

Основано се жалбом туженог указује да је првостепени суд пропустио да цени и да да разлоге о оцени исказа туженог саслушаног у својству парничне странке датог на записнику са рочишта за главну расправу од 27.09.2017. године, у делу у коме је тужени навео да је сведоку ББ вратио 43.000,00 евра као посредничку провизију. Првостепени суд је пропустио да у том делу цени исказ законског заступника туженог и да да разлоге о томе, па се одлука о висини тужбеног захтева за сада није могла прихватити. Првостепени суд образлаже да тужиоцу основано припада износ од 154.000,00 евра. За такав став је дао разлоге да је туженом по предметном уговору о купопродаји исплаћено укупно 177.000,00 евра, а то што тужилац потражује износ од 154.000,00 евра, образложио је тиме да из исказа саслушаног сведока произлази да тужилац захтева 154.000,00 евра, јер разлика од досуђеног износа до износа од 177.000,00 евра, представља посредничку провизију која је дата тужиоцу. Та разлика чини износ од 23.000,00 евра. С друге стране из исказа туженог, чији исказ у том делу првостепени суд није ценио и није дао разлоге о оцени истог, произлази да је тужиоцу враћено 43.000,00 евра, на име посредничке провизије. Образлаже да преостали део исказа није ценио имајући у виду да околности на које се преостали делови исказа односе нису релевантни за пресуђење у овој правној ствари. Такви разлози су нејасни. Зато су разлози првостепеног суда у овом делу за сада нејасни и противречни стању у списима предмета, па је одлука првостепеног суда у овом делу захваћена битном повредом одредбе парничног поступка из члана 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном о поступку због чега је морала бити укинута.

Привредни апелациони суд прихвата као правилно становиште првостепеног суда да је Уговор о купопродаји 23.09.2009. године са Анексима од 05.12.2008. године

и 19.01.2009. године у смислу члана 125. Закона о облигационим односима, раскинут по самом закону. Из члана 2. Анекса уговора од 05.12.2008. године произлази да се тужени у својству продавца обавезао да изврши укњижбу права својине и брисање свих терета на предметној парцели најкасније до 01.04.2009. године, а да ће се уговор сматрати раскинутим уколико продавац не испуни наведену обавезу. Имајући у виду наведено, па како из правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, произлази да је тужени дана 14.01.2009. године поднео захтев за провођење промене, да је промена уписа права својине на предметној непокретности туженог извршена тек 24.03.2011. године, при чему није извршено брисање свих терета, следи да Уговор није испуњен у уговореном року. Зато је правилан закључак првостепеног суда да је у смислу члана 125. став 1. Закона о облигационим односима Уговор раскинут, јер је уговорено да ће се сматрати раскинутим ако не буде испуњен у одређеном року, а дан испуњења је 14.01.2009. године.

Жалбени наводи туженог да уговором није изричито предвиђено да тужиоци као купци за своје уговорне обавезе солидарно одговарају повериоцу, па да следствено томе ни тужилац као солидарни поверилац не може самостално захтевати испуњење обавезе од овде туженог, нису основани.

Тужилац је поред привредних друштава „Ентеријер Јанковић“ д.о.о. и „КМ Монт“, био солидарни дужник новчане обавезе исплате купопродајне цене. Ово стога, што се ради о дељивој обавези насталој у уговору у привреди, а уговарачи нису изричито отклонили солидарну одговорност. Због тога у смислу члана 413. Закона о облигационим односима важи претпоставка солидарности. Даље, закључењем Споразума од 20.12.2008. године, између тужиоца и преостала два купца, као и анекса од 19.01.2009. године, тужиоцу су уступљена сва права и обавезе наведених привредних друштава из Уговора о купопродаји, а са чиме се тужени и сагласио закључењем Анекса од 19.01.2009. године, будући да је и он потписник истог. Зато тужилац има право да захтева повраћај датог по раскинутом уговору, јер је то право које проистиче из закљученог Уговора и Анекса, а сва права и обавезе су тужиоцу уступљена. Последице раскида су регулисане чланом 132. став 2. Закона о облигационим односима, па уговорна страна која је извршила уговор делимично има право да захтева повраћај датог. Следи да то што је 127.000,00 евра исплаћено туженом од стране од „Ентеријер Јанковић“, а не од тужиоца, није од утицаја на право тужиоца да потражује од туженог плаћени, а невраћени износ. Осим тога, правилном оценом предложених и изведених доказа засебно и оценом доказа као целине, првостепени суд је утврдио да износ од 50.000,00 евра представља износ који је ББ платио „на руке“ туженом, али да та уплата представља уплату тужиоца, а не ББ као физичког лица. О томе је дао довољне, јасне и образложене разлоге, које у свему прихвата овај суд као другостепени. Првостепени суд је образложио да је саслушани сведок ББ у свом исказу поменуо 50.000,00 евра као свој новац, али да апстрахујући употребљене речи приликом давања исказа сведока, који се даје говорним а не стручним језиком, сматра да је реч о новцу тужиоца. На то упућује чињеница да је уговорна страна привредно друштво-тужилац, као и да је о активној легитимацији ББ у односу на 50.000,00 евра расправљено у правноснажно решеном поступку П 106/14 и П 320/16. Да се ради о плаћеној купопродајној цени купаца, привредних друштава, а не физичког лица, потврдио је и тужени закључењем анекса од 05.12.2008. године, који садржи констатацију да је тужени на име купаца примио износ од 154.000,00 евра, при том обавезу у смислу члана 296. став 1. Закона о облигационим односима може испунити не само дужник него и треће лице.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити учињену повреду на коју је указано овим решењем, тако што ће ценити исказ парничне странке у делу у коме је

навео да је вратио тужиоцу износ од 43.000,00 евра у контексту оцене доказа као целине и дати јасне и образложене разлоге о томе колико износи део купопродајне цене који је тужени примио по основу предметног уговора о купопродаји, а није вратио тужиоцу. Правилном применом члана 132. став 2. Закона о облигационим односима одлучиће о тужбеном захтеву у овом делу. Одлучиће и о трошковима поступка јер исти зависе од одлуке о главној ствари.

Из изнетих разлога применом члана 390 и 391. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

ТЂ/ДИ/ОПГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Ђурица с. р.

Тачност отправка оверава